

hensliffe. — Man har sagt, at det har været en Tilfredsstillelse, at Ministeren nu endelig griber Leiligheden til at svare, men det forekommer mig, at man med Urette bruger denne Benbning, thi da han tidligere svarede paa en enkelt Udtalelse, var det vistnok de Flestes Mening, at det, paa den Maade, hvorpaa Sagen blev kastet ind her, havde været det bedste slet ikke at svare. Det kan altsaa ikke bebreides ham, at han ikke ved denne Leilighed gik videre i sin Forklaring, hvilket ogsaa den høitærede Formand udtalte sin Misbilligelse af. Da der dernæst paa et andet Sted blev rettet en Forespørgsel til den ærede Minister, nægtede han at inblade sig derpaa, hvilket jeg i det Mindste meget godt kan forstaae. Man skalde vel mene, at alle vore Ministre nu vare blevne særlige, men dette stemmer ikke med Manges Mening, hvorimod dog vel Ingen tvivler om, at Justitsministeren er Kongerigets særlige Minister og som saadan hører under Rigsdagens Omraade. Jeg kan derfor ikke forstaae, at Rigsdagens Folkething kan bebreide Ministeren, at han ikke hellere vilde underkaste sig Rigsraadet som Forum end Rigsdagen. Det har meget overrasket mig at høre, at noget Medlem af Rigsdagen har kunnet finde dette urigtigt; jeg anerkjender det som fuldkommen rigtigt, men der findes desværre andre Ministre, som efter min Mening ikke hde Rigsdagen den Ret, hvorpaa den kan gjøre Fordring. — Der fremkom en mærkelig Uttring fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns Ste Va'gfreds (Ville). Han sagde, at Ministeren kunde have baaret sig meget fornuftigere ad, han skalde have henvendt sig til et Par Mænd i sine Modstanderes Række og talt til dem om, hvorvidt ikke denne Sag helst burde døyses ned, eller om man ikke helst burde fare over den med Lempe; det Hele vilde da have kunnet jævne sig ganske anderledes (Ville: Det har jeg ikke sagt!). Ministeren skalde have givet en privat Forklaring til et Par Mænd, som da kunde have faaet Sagen jævnet, uden at den kom saa vidt, som den nu er kommen; det var omtrent Meningen, men Ordene kan jeg naturligviis ikke huske, da det er saalænge, siden de faldt. Deraf fremgaaer altsaa, at dersom Ministeren var gaaet til disse private Mænd og

privat havde henvendt sig til dem, vilde Sagen kunne være bleven bedre jævnet end den nu er bleven, og dette er en Anthydning for kommende Ministre om, hvilken Vej de skulle gaae for at slippe ud af de Forlegheder, hvoraf de maa stee ellers ikke kunde slippe ud. Der er fremkommet ganske forunderlig Anker mod den ærede Minister. Man har f. Ex. anket over, at han udtalte sig om, at han ikke vilde afvise selv en simpel Mand; man har meent, at det var urigtigt af Ministeren at opstille dette her. Jeg veed ikke, om det ærede Medlem, der bebreidede ham dette, kaldte det at fiske (Steen: Det er at coquette!). Det ærede Medlem siger, at det er at coquette; ja mig er det ligegyldigt, hvad man kalder det, men jeg vil erindre om, at ærede Medlemmer overordentlig stærkt her i Salen have roest og anerkjendt den Mand, der som Minister har talt om Kofteklæbte, om den blinde Hob og andet Saadant. Man har albrig her misbilliget slige Udtryk i denne Ministers Mund; men naar en Minister er af den Tænkemaade, at han bruger saadanne Udtryk som dem, der iasten ere brugte af Ministeren, finder man meget at indvende derimod, og det er ogsaa meget betegnende. — En æret Taler (E. B. Nimestab) har ogsaa meent, at der kunde være nogen Tanke — saaledes har jeg opfattet hans Ord — i det Par Spørgsmaal, jeg gjorde den ærede Minister, efterat han havde talt første Gang. Det skalde gjøre mig ondt, hvis der ikke var Tanke deri, thi jeg holder ikke at sige Noget, hvori der ikke er Tanke. Jeg veed ikke, om den ærede Rigsdagsmand holder af at gjøre det; men jeg holder ikke deraf. Da Forespørgselen gaaer ud paa at faae fuldstændig Oplysning om Alt, hvad der kan bidrage til at dømme selvstændig i Sagen, er det naturligt, at et enkelt Medlem af Thinget, naar han finder Punkter, der efter hans Formening ikke ere tilfulde opklarede, spørger derom, og det er ikke Andet, end hvad de ærede følgende Talere ogsaa have gjort, idet de have opfaftet Spørgsmaal i en eller anden Retning. Det forekommer mig, at det, hvorom jeg spurgte, var meget vigtigt at vide, netop fordi der er lagt den ærede Minister tillast, at han, efter at have modfat sig at give Hansens Reisetilladelse, dog har givet ham en saa-